

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 "		
Pe un pătrar de an 60 "		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Foamea Sfântă.

Trebuie să ni se pară un lucru ciudat cum de a putut să se suprapună atâtor credințe vechi pe cât de eronate pe atât de înrădăcinate și atâtor stăpâniri omenești pe cât de tiranice pe atât de puternice: **era creștină.** Fel de fel de cosmogonii, mitologii și culte chiar sângeroase apăsau multă vreme lumea sufletească și cu ivirea creștinismului ele mor încetul cu încetul și mor până azi, pecând creștinismul crește și ca extindere și ca adâncime. Fiindcă cu puteri omenești era imposibil să răstorni și să formezi din nou lumea veche, creștinismul este cea mai bună dovadă despre amestecul vizibil al lui Dumnezeu în rosturile omenești și un argument invulnerabil că sufletul omenesc are ceva comun cu acest Dumnezeu, fiindcă a înțeles acest amestec și l-a urmat.

Unui orb înzadar îi azeți cel mai frumos tablou, fiindcă el sârmanul nu-i poate gusta frumusețea și nici să-și învioreze sufletul cu podoabele tabloului.

Așa și creștinismul nu reușia să prindă, să crească și să înflorească în sufletele oamenilor, dacă acestea erau lipsite de lumina internă care să prindă și să înțeleagă darurile creștinismului. Foamea sfântă, foamea după cele cerești este înăscută omului și dacă această foame nu au putut-o nici stârpi nici satisface credințele sguroase și rătăcite ale antichității nici babilonia filosofiei de azi nici materialismul ridicat la dogma de viață nu au

să-i strice absolut nimic. Vor mai trece 1933 de ani și creștinismul în loc să piară va înregistra învingeri tot mai strălucite și tot mai salutare, fiindcă numai el este în stare să satisfacă și să potolească foamea sfântă a omului după bine, frumos și adevăr.

În orașele mari pe unde au trăit filozofii reputați ca Nietzsche, Stirner, Paulsen și alții, combătând creștinismul se înmulțesc în loc să piară bisericile creștine și acțiunea creștină este din ce în ce mai puternică, realizând tot mereu instituții de caritate creștină.

Creștinismul în loc să fie biruit de omenimea modernă, dincontă cucerește pas de pas și popoarele sălbatice ale Africii.

Istoria omenească și mersul culturii, ne dovedesc, că în creștinism stăm față în față cu o putere cerească invincibilă și profund ahtiată de sufletul omenesc.

Sprijinită pe acest mare adevăr biserica noastră ortodoxă-română în ultimii ani a început marea operă a misiunii interne, a acelei opere, care are de țintă trezirea din amorțeală a sufletelor creștine, care s'a produs pe o parte prin zguduirea psihică cauzată de război iar pe de altă parte prin știința omenească ostilă creștinismului și popularizată în cele mai largi cercuri ale societății.

Biserica noastră românească în momentele de față este per eminentiam *biserica nădejdi.* Înzadar s'a ridicat la rolul conducător materialismul și fătul său natural ateismul, degeaba vrea să fie regulatorul și stăpânul vieții ego-

ismul și răutatea fiindcă sufletul omenesc buimăcit pe un moment totuși simte lipsa iubirei desinteresate și se dorește după aceasta iubire ca omul chinat de frig după căldură. Fără sare mâncarea cea mai bună este inconsumabilă și așa simte și omenimea că viața cea mai strălucită este fără gust dacă nu cunoaște iubirea curată pe care a adus-o Domnul nostru Iisus Christos pe pământ. Inima omenească este în mod natural creștină dupăcum spune un mare scriitor creștin și acest mare adevăr este steaua conducătoare a acțiunii ortodoxe creștine. Să batem cât de des și cât de tare la ușa inimilor în semnul iubirei și ele vor trebui să se deschidă. Dar biserica noastră nu se bazează numai pe acest mare adevăr în opera ei misionară creștină ci are în ajutorul său și faptul înrudirii sufletelor bune.

Peste înrudirea de sânge este mare înrudire și adevărata înrudire a sufletelor bune. Precum se simt una sufețele rătăcite ori unde s'ar afla și se sprijinesc reciproc, așa există o sfântă solidaritate și între sufețele bune înclinate spre idealism și facere de bine care închegate într'o falangă puternică pot face minuni.

Aceste sufețele idealiste și bune trebuie să-și deie întâlnire și atunci opera regenerării sufețelești a neamului nostru pe cât ni se pare de grea azi, pe atât de ușoară va fi ea mâine.

Poate niciodată nu a fost mai viu simțită și mai arzătoare foamea sfântă a neamului nostru după adevărurile eterne ale creștinismului predicate de biserica noastră decât acum și noi credem că la glasul trâmbiței de argint a bisericii noastre se vor înșirui în linie de bătae sufețele alese cari prin pilda lor de iubire vor îndruma mulțimile creștine ale neamului nostru la adevăratul drum al vieții care este drumul virtuților nu siluite ci profund simțite.

Dr Ștefan Cloroianu
protopop ort. rom.

On. Preoți cari mai au exemplare nevândute din „Calendarul Românului“ pro 1934, să le remită de urgență la Librăria diecezană.

Fuga timpului...

*Că o mie de ani în ochii Tăi
sunt ca ziua de ieri care a trecut,
și ca o strajă de noapte.*

*Ca un șivou îi risipești; un
vis sunt...* (Ps. 90, 4—5.)

Am în față o ilustrată care închipue *fuga timpului* („*La fuite du temps*“), redată scurt însă mult grăitor, de un pictor francez.

Iată acea închipuire. O mare a cărei țăr-mure se pierde dincolo de dunga privirilor noastre. Un popor de valuri îi încrețește fața precum și caerii nouilor pribegi împânzesc albastrul cerului. E o priveliște ce-ți strecoară gânduri triste, posomorite, și-ți scormonește toate măruntaiele launtrului tău de om bătut de vânturile vieții de o clipă.

La orizont, prin puncte negre sunt închipuite vieți omenești plutinde pe marea înviforată. În față de tot, e o păreche de tineri în floarea vieții, când cele ale lumii sunt mai dragi, și nu mult înaintea acestora o altă păreche de bătrâni, cari amarnic se luptă cu sumedenia valurilor ce-i lovesc din toate părțile. Sunt pe slășițe.

Aceasta este icoana vieții noastre. Aripa timpului este ca un vânt pe care nu-l simți de unde vine și încotro merge. Iar, tu om, plin de dorinți, îți legi firul vieții când de un gând când de altul. Și astfel nesimțit aluneci mereu înainte pe apele vieții obștești. Arareori întorci priviri de o clipă înapoi-a-ți, și arare ori încerci a străbate în țesăturile viitorului. Clipa te fură; te momonește cu plăceri ce țin cât dăinuește și ea. Și, oare nu-i și aceasta „*deșertăciune și vânare de vânt*“, după spusa Eclesiastului?!

Căci, anii vieții tale pot fi: cincizeci, șaptezeci, nouăzeci și chiar o sută. Și aceștia „*iute trec și noi pierim*“,¹⁾ — și te reîntorci în țărâna pământului.

Ce este o viață de om pe acest pământ când te gândești câți înainte de tine au făcut acelaș drum și acum nu mai sunt?! Nu i-ai cunoscut, nici nu te-au cunoscut. Valurile vieții voastre nu s'au ajuns. Și câți vor mai veni în urmă-ți, pe cari nu-i știi, nici te vor știi!

Atât de mic, încât *vierme* te simți în astfel de clipe: *înainte-ți este Vecinicia în urmă aceeași Vecinicie*. Și te vrei să o măsoari; tu vrei s-o înfrunți, tu vrei s-o cucerești?! Cu ce, omule? Cu nebunia gândurilor tale fugare ce te înșală cu făgăduința lor. Dar, oare nu știi că nu mult

1) Psalm 90, 10.

după ce vei sfârși, amintirea ta se va șterge așa după cum ți s'a șters orice urmă pământescă. Anii vieții tale s'au trecut și tu nu mai ești decât ca pulberea drumurilor și ca cenușa bătută de vânturile văzduhurilor.

Te întreb însă, în viață ce ai făcut? Îmi vei răspunde împreună cu Ecclesiastul: „Făcutu-mi-am lucruri mari; ziditu-mi-am palaturi; săditu-mi-am vii; făcutu-mi-am grădini și raiuri; și săditu-mi-am într'ânsele tot felul de pomi roditori. Făcutu-mi-am iazuri de apă ca să adap din ele pădurea de pomi; cumpăratu-mi-am servi și serve; și avut-am servi născuți în casa; și avut-am o turmă de vite mari și mici, mai numeroasă decât toți ceice au fost înainte de mine în Ierusalim. Adunatu-mi-am argint și aur și tezaurile cele scumpe ale regilor și ale provinciilor; ținutu-mi-am cântăreți și cântărețe și desfătările fiilor oamenilor: femei multe. Astfel fost-am mai mare și mai avut decât toți ce au fost înainte de mine în Ierusalim și înțelepciunea mea cu mine a rămas. Și toate cele ce ochii mei au văzut nu le-am îndepărtat dela ei; n'am oprit inima mea dela nici o mulțumire; căci inima mea s'a bucurat din toată truda mea. Și aceasta a fost toată partea mea din toată truda mea, și apoi privit-am la toate lucrurile pe care le-au făcut mâinile mele și la truda mea cu care m'am trudit ca să le fac; și iacă, toate erau deșertăciune și vânare de vânt; și în ele n'am găsit nici un folos sub soare.“²⁾ Și „toată ostencala omului este pentru gura sa și totuși dorința nu se satură“.³⁾ Apoi te va fi furat și pe tine înțelepciunea acestei lumi? Și n'ai găsit decât aceeași deșertăciune și vânare de vânt!...

Și atunci, dacă toate ale pământului sunt deșertăciuni, dacă „o singură zi la Dumnezeu este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o singură zi“⁴⁾ dacă anii vieții noastre se risipesc ca un șivoiu ce se pierde în mare și dacă sunt un vis, atunci — Doamne — unde este rostul vieții mele? Pentru ce toate aceste amăgiri? Oare pentru aceea suntem roștiți de mâinile Tale? Oare și Tu, Dumnezeuule, ne înșeli? Nici în tine să nu avem încredere?

Ah, omule, dar pentruce te-ai răscolit, dece te răsvrătești împotriva lui Dumnezeu când El te povățuește clipă de clipă prin toate câte sunt, văzute și nevăzute?! Răscoală-te împotriva-ți; căci, te-ai făcut tu însuși pe tine după chipul dorințelor tale trupești. Ai ascultat de

glasul pământului. Ci, iată acum acest glas este deșertăciune și vânare de vânt.

Însă, același Ecclesiast care s'a amărit de iecoaia vieții sale pământești, ne îndeamnă la sfârșitul cărții sale astfel: „Să ascultăm sfârșitul a tot lucrul: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile lui căci aceasta este toată datoria omului!“⁵⁾

Umblat-ai tu oare în cărările Dumnezeului Tău? Și dacă n'ai umblat, n'auzi oare glasul Lui de chemare către osteniții și necăjiții lumii acesteia? Hranitu-te-ai cu pâinea vieții de veci, pentru ca să nu mai flămânzești după cele pământești; băut-ai din apa cea vie a vieții duhovnicești pentru ca să nu mai însetozezi după apa vieții acesteia; desbrăcat-ai haina poftețelor omului celui vechi îmbrăcând haina trăirii în Christos a omului nou; lăpădatu-te-ai de sinea ta, simțindu-te gol asemenea dreptului Iov, pentruca să iei crucea și să-l urmezi; mărturisitu-L-ai tu pe El înaintea oamenilor ca să te mărturisească și El pe tine înaintea Tatălui din cer; ai-L tu pe Christos în tine pentru ca să te aibe și El în Sine?

Numai ascultând cuvântul Lui și păzind poruncile Lui vei afla rostul vieții tale, care este dincolo de fuga anilor pământești; — numai atunci viața ta își va găsi înțelesul ei.

Căci, numai cel ce se bucură la vederea celor pământești se întristează la gândul vieții de veci; iar, cel ce se întristează și lacrimăază aici, bucură-se-va cu bucurie mare în ceruri. „Celui ce-i este scumpă lumea, acelaia Dumnezeu îi este ieftin“ scrie undeva Vlădica Nicolae Velimirovici de Ohrida.

Înțelege taina și menirea vieții tale omule, căci: „Domnul nu întârzie cu făgăduința sa, după cum unii socotesc întârziere, ci rabdă îndelung pentru voi, nevrând ca unii să piară, ci toți să vie la pocăință.“

Va veni ca un fur ziua Domnului, în care zi cerurile vor trece cu iuțeala văjitoare, iar stihile arse fiind vor fi desființate, și pământul și lucrurile de pe dânsul vor fi arse de tot“.⁶⁾

„Dar, noi așteptăm potrivit făgăduinței lui, ceruri noi și pământ nou, în care locuiește dreptate“.

„Pentru aceea, iubiților, așteptând acestea sănguiți-vă ca să fiți pentru dânsul aflați în pace, nepătați și fără greșală“.⁷⁾

Pr. A. Uroș-Doloveanu.

2) Ecclesiastul 2, 4—11.

3) Ecclesiastul 6, 7.

4) II. Petru 3, 8.

5) Ecclesiastul 12, 13.

6) II. Petru 3, 9—10.

7) II. Petru 3, 13—14.

Divinitatea în viața popoarelor.

Toate popoarele, întreaga omenire în dezvoltarea ei istorică avea drept scop principal în viață să cultive și să se ocupe cât se poate de intensiv cu ideea Divinității, de-a o clarifica, de-a o generaliza și apoi plecând dela dânsa, să-și întocmească toată viața, atât personală cât și socială, conform acestei idei, înfinit de măreață și sublimă. Toate religiunile popoarelor, începând cu cele mai inferioare, fie cele naturalistice, supranaturalistice, sau antropomorfe moraliste, fie cele revelate spiritualisto-etice și cele universaliste, au fost formulate, închegate și grupate în jurul ideii despre această ființă supremă.

Și popoarele cele mai sălbatice au crezut într'un Dumnezeu, deși fie care popor, trib, ba fiecare individ aparte și l-a reprezentat în chip diferit, fie într'un fetiș oarecare, fie în animalele terestre, fie în corpurile astrale,

Noțiunea Dumnezeu, e o noțiune metafizică, totodată este obiectul cel mai suprem din această întreagă grea știință. Această idee, putem spune e cea mai înaltă și mai măreață, la care ajungând omul, ajunge nu numai la culmea gândirii ci și a demnității sale proprii, a demnității umane, față de celelalte creaturi, inferioare, cari nu-și pot face o idee despre divinitate. Greutățile ce apasă însă aripile gândirii omenești în pătrunderea acestei taine sunt incomensurabil de mari și grele. Ce știm noi biete fapte efemere despre acest ceva ce nu încapă în micile noastre capete! Noi sărmame creaturi suntem legate de spațiu și avem nevoie de un loc anumit în el, lucru ce nu caracterizează ființa ce vrem a o înțelege.

Ori cât ne-am ascuți noi mintea, nu putem scăpa de închipuirea nemărginirii și neschimbabilității spațiului ce ne desparte pe noi creaturile inferioare de perfecțiunea dumnezeiască. Dacă vrem să ajungem la marginea spațiului universului, spre a ne apropia cu mintea de Divinitate, rațiunea ni-se întunecă și noi rămânem decepționați și amărâți, văzându-ne micimea. Dacă ochiul minții noastre s'ar uita în acest spațiu deșert, n'ar putea concepe nici ideea timpului, care dispăre și pentru noi după moarte, când va fi eternitate vecinică, timp, care nu e altceva decât un corolar al mișcării. Ar părea deci că timpul e ceva fictiv și că există numai în creierul nostru. Cu toate acestea nu se lasă nimic în mințile noastre nici spațiul nici timpul. Înainte de-a fi existat lumea empirică în substanța ei trebuia să fi existat spațiul și abia

după crearea lumii de Atotputernicul s'a putut naște ideea timpului prin abstracțiune ca o consecință a mișcării. Fără mișcare nu poate fi timpul, însă chiar fără existența lumii empirice spațiul rămâne. Aceste sunt de exemplu câteva greutăți de cari rațiunea noastră se simte încatușată și la eforturile de-a se debarasa de ele se izbește de multe alte prăpastii și mai mari, peste cari nu poate să treacă.

Totuși, pentru că mintea noastră nu poate cuprinde înfinitatea existenței acestei Ființe, fiind ea destinată și aptă de-a cuprinde numai lucruri limitate, nu putem ajunge la concluzia negării existenței Lui, precum au făcut-o la anumite intervale, în anumite epoci, anumiți indivizi, cari apoi și-au adunat în jurul lor un număr mai mic sau mai mare de ucenici neștiutori. Ideea despre existența Lui nu vine nici dela legiuitorii vechi, nici din superstiție, nici din ignoranță, după cum ne argumentează frumos Teologia Fundamentală, ci propriu zis se infiltrează în sufletele oamenilor fie prin revelație fie prin contemplarea universului se ajunge la existența unui creator și organizator, acolo unde primul izvor lipsește.

Uni Primul fel, e izvorul sigur și nerătăcibil, pe care ni-l pune la dispoziție, în mod nealterat, Biserica noastră ortodoxă.

Al doilea fel e strâns legat de subiectivism. Așa bună oară contemplând natura ce ne înconjoară, putem spune că oricât de mult s'a dezvoltat știința, câte lucruri noi a descoperit, totuși nu poate tăgădui acțiunea și influența unui Spirit, pe cât de puternic pe atât de înțelept, în acest minunat univers și'n acest minunat complex sistem solar, ba dimpotrivă afirmă cu toată siguranța existența lui Dumnezeu.

Privind la întâmplare universul, fără să voim ne punem întrebarea, cum s'ar ține în vid aceste mase enorme, dacă ele n'ar fi susținute de o putere invizibilă și atotputernică care umple spațiul! Nu s'ar distruge ele în mișcarea lor vertiginioasă, dacă n'ar fi o mână puternică și o inteligență supremă care să le reguleze! Dece nu s'au întâmplat nici odată ciocniri într'o așa de prodigioasă varietate de direcții și viteze! Răspunsul nu l-a dat știința, el ne-a venit din altă parte, din cartea care a fost de mai multe ori neglijată de intelectualitate și rar consultată de prefinșii pionieri ai științei, care ne învață în cuvinte simple, că o ființă Atotputernică și înțeleaptă, a întocmit dinainte planul tuturor mișcărilor. Fiecare planetă formează o lume, fiecare lume este angajată în ansamblu cu mai mare precizie de cât chiar roțile celei

mai ingenioase mașini, create prin perfecțiunea tehnicei noastre și micimea inteligenței noastre de a egala această precizie cu cea din univers, ne duce insensibil la perfecțiunea absolută a sublimului mecanism din Univers, la marele Amiral al boltelor cerești, ce domină deasupra lor și cu atotputernica Sa mână le conduce sigur și fără greș.

A cunoaște pe Dumnezeu și a trăi este una și aceeași. Dumnezeu este viața. Noi suntem în lumea aceasta ca într-o școală universală, am primit rațiunea și simțurile pentru a ajunge la cunoaștere și prin aceasta suntem chemați să-L cunoaștem pe Dumnezeu din literile cari sunt scrise în rânduiala și conducerea întregii lumi ce ne înconjoară. „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mânilor lui o vestește tăria“ (Ps. 18 1).

(Urmează).

Petru Toma
licențiat în Teologie

Cor de copii.

*Preotul cu glas mare,
Dă binecuvântare,
Priviri dulci, senine,
Se 'ndreaptă spre mine.*

*Cu ton din violină
Cântarea 'ncepe lină,
Pe buze curate —
Și 'n inimi străbate.*

*O sfântă armonie
Se 'naltă 'n liturghie,
Creștinii ascultă —
Evlavie multă.*

*Ioan Gură de aur
A pus un sfânt tesaur
In taina cea mare,
Cu sfântă cântare.*

*Și cât ne va fi veacul,
In ea afla-vom leacul,
Ce dă mângădere
La orice durere.*

*Veniți în liturghie,
Gustați din apa vie,
Veniți, că e sfântă
Și pruncii vă cântă!*

Inființarea „Fondului preoțesc de ajutorare al Eparhiei Caransebeșului“.

Trăim vremuri, cari sunt aproape fără seamă în istoria omenimei. Nici când n'au fost atât de mari prefacerile sociale ca azi. Și in aceste împrejurări, piatra cea mai nebăgată în seamă, clasa socială cea mai nedreptățită, este venerabila preoțime a bisericii noastre strămoșești.

Nu știu, cu intențiune se practică aceasta, ori dintr'o regretabilă ignorare a menirei sau importanței sale sociale? Durere, nimeni nu se întreabă, care este cauza? Vinovăția asupra cui se restrânge? Refrenul general este: timpurile sunt grele! Da! Dar oare statul și societatea noastră își fac pe deplin datoria față de noi, preoțimea, atunci când dela noi se cer de toate, când nouă ni-se impută toate?!

Nu intenționez să fac incriminări, Doamne ferește! Dacă trebuia să fiu însă sincer, răspunsul meu va fi mai mult negativ! Traiul preotului român, nu este asigurat nici decât din partea statului și a societății, așa fel ca să se vadă în preot tabloul maiestuos al tuturor virtuților creștinești-pastorale! Avizat la sprijinul tuturor, trebuie să supoarte un tratament nedemn de poziția sa, lipsit de cea mai modestă bunăvoință, atât dela cel mai înalt funcționar, cât și dela cel din urmă parohian al său.

„De când e țara noastră, străinii s'au arhibogățit și noi Românii am arhisărăcit. Ei merg cu automobile luxoase, noi preoții cu ghetete rupte. Toți agenții de mașini de cusut își pot permite luxul să facă călătorie de plăcere în toată Europa și preotul român, care ar trebui să fie o flacără de știință și de experiență nu se poate duce, fiindcă nu are reverenda corespunzătoare, nici în orașul din vecini!“ Ba și mai mult! Situația materială a multor preoți îi atârde atât de oropsită, încât chemați la locul de veci pe neașteptate, își lasă familiile lor în cea mai neagră mizerie, și nu într'un caz, în imposibilitatea de a face față greutăților împreunate cu asemenea nenorociri.

Tragica stare a situației noastre materiale, trebuie să fie un memento, pentru noi preoții!

Să încetăm cu văicăreala și tânguirea, glasul nostru sună și așa numai în pustie! „Suntem tuturor lăpădătură!“ Nimeni nu ne ascultă! Să ne strângem noi rândurile, să grăbim noi în ajutorul nostru, *prin noi înșine*, până nu-i târziu! Noi, generația de azi a jertfei, trebuie să fim puntea aceea, peste care să se facă trecerea, ridicarea preoției române, la o situație materială corespunzătoare nivelului nostru cultural și conform pretenziunilor sociale ale mediului în care trăim. Nu însă din lăcomie și de dragul confortului, ci pentruca să ducem la izbândă lupta ce ne incumbă și să nu fim în inferioritate față de vrăjmașii noștri!

Semnalul s'a dat! Prea Onoratul Domn Protopop al Caransebeșului, Andrei Ghidiu, cu adresa din 29 Noemvrie 1933 Nr. 447 ex 1933, trimisă tuturor PP. OO. DD. Protopopi, ne îndeamnă și ne pregătește pentru înființarea unui fond preoțesc de ajutorare pe întreaga Eparhie. Fondul are în vedere, prima dată, să acorde un ajutor momentan pe seama familiilor preoților decedați, iar în al doilea rând, după 25 ani, să împartă membrilor lui ajutoare și pentru infirmitate, boală, sau de altă natură. Înțelegând importanța și cunoscând beneficiile unui astfel de fond, mi-am luat permisiunea, să atrag atențiunea fraților în Christos, să se ocupe mai intențiv cu această cauză. Să îmbrățișeze cu sufletul vibrând de însuflețire inițiativa lansată de nestorul preoției noastre din Eparhie, căci perspectivele ce se proiectează asupra viitorului nostru sunt de tot mohorâte. Nu-i speranță de o îmbunătățire a sortii noastre! Preoțimea din celelalte eparhii surori, și-a căutat de cap mai de mult. În Eparhia Clujului s'a activat un asemenea fond la 1 Iulie 1931, în Arhidieceză la 1 Iulie 1932 iar în Eparhia Aradului în anul trecut, 1933.

Nu peste mult vom fi chemați și noi să dăm înfăptuire acestui așezământ. Nimeni să nu fie contra, ci cu toții, cu inimile pline de bucurie, într'un gând și glas să strigăm: *să se înfăptuiască!*

Pr. Tiberiu Mărgineanțiu.

Obiecte bisericesti dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană**.

ȘTIRI

Prea Sfințitul Episcop Vasile la Jadani. În numărul de Miercuri al ziarului „Vestul“ din Timișoara am citit sub titlul: „Episcopul Caransebeșului în comuna sa natală“ următoarea știre. „Episcopul Caransebeșului Dr Vasile Lazărescu a făcut zilele acestea prima vizită dela alegerea sa de episcop în comuna sa natală Jadani. A fost primit la gară și condus în comuna sa de o mulțime imensă din toate satele din jurul Jadaniului. Mai mulți preoți au ținut cuvântări ocazionale“.

Dela Frăția Ortodoxă Română. Alaltăeri, Vineri, s'a ținut o ședință a comitetului F. O. R.-ului din Caransebeș. S'au discutat o seamă de probleme importante în legătură cu planul de activitate pentru primăvară. În scopul acesta s'au dat delegațiuni pentru desăvârșirea constituirii cercurilor protopopești în protopopiatele neorganizate și anume: pentru Bocșa-montană d-lui Dr Aurel Oprea consilier de Curte de Apel în pensiune; Biserica-albă d-lui Dr Pavel Liuba prefect de Caraș; Buziaș d-lui Dr Dimitrie Borca medicul Băilor Buziaș; Ciacova d-lui Iancu Calțun directorul gimnaziului; Făget d-lui Lt.-Colonel Romulus Boldea și Oravița d-lui Dr Petru Corneanu avocat.

Pentru monumentul funerar „Dr Iosif Iuliu Olariu“ au mai intrat următoarele sume:

Prof. univ. Dr Vasile Loichița Cernăuți	1000	Lei
Preot-catihet Ion Andreescu Timișoara	500	„
Reun. fem. pt. înfrum. cimitirului C-sebeș	500	„
Comuna bisericască Obreja	300	„
Comuna bisericască Caransebeș	243	„
Preot Ioan Popovici Logoj	200	„
Preot Dr Aurel Mihaescu administrator protopresbiteral Logoj	100	„
Preot Mihuițu Ji oreă Logoj	100	„
Preot Nicolae Sintescu Logoj	100	„
Preot Petru Adam Tincova	100	„
D-na Emilia I. Humița Rusca	100	„
Comuna bisericască Tincova	50	„
Comuna bisericască Gornea-Liubcova	30	„

Total: 3323 Lei

Suma anterioară: 21190 Lei

Total până de prezent: 24513 Lei

Liga antirevizionistă în Caransebeș. Pe urma acțiunii atât de laudabile a directorului marelui ziar „Universul“, d-l Stelian Popescu, Liga antirevizionistă s'a înfiripat și în orașul nostru.

La inițiativa inimioasă a d-lui deputat Dr Cornel Corneanu, ca președinte al „Astrei“, au fost convocați la o întrunire toți intelectualii și căpeteniile autorităților orașanești. Consfătuirea s'a ținut la liceu, într'o atmosferă de multă însuflețire.

La cuvântul de apel al președintelui, răspund mai multe glasuri, între cari se remarcă cel al avocatului Dr. Antoniu Marchescu și Gheorghe Neamțu directorul Școlii Normale „Ioan Popasu“, ambii foști luptători în războiul cel mare.

Directorul dela școala primară Gheorghe Neamțu și păr. Teodor Șandru au evocat zilele de glorie dela 1918—1919, accentuând că se impune o trezire a conștiinței la nivelul de simțiri și realizări de acum 15 ani.

În urmă s'a ales un comitet sub președinția d-lui Dr. Corneanu, secretar prof. Isaia Suru și casșar dir. de bancă Augustin Munteanu, aderându-se într'un gând la înființarea ligii antirevizioniste române în orașul nostru.

Parastas. Implinindu-se jumătate de an dela moartea Preasfințitului nostru Episcop Iosif, eri Sâmbătă în 13 Ianuarie la orele 11 s'a oficiat un parastas în biserica din comuna Eșelnița unde își doarme somnul veciei regretatului nostru Episcop.

† **Văd. preoteasă Ecaterina Băleanu.** În comuna Dognecea a răposat în ziua de 7 Ianuarie a. c. venerabila preoteasă văduvă Ecaterina Băleanu din Dognecea. Prin defuncta, care a trăit ca devotată soție de preot timp de peste 50 de ani în acea comună se stinge una din cele mai vechi familii preotești. Până la moarte răposata a fost înconjurată de stima și dragostea tuturor cari au cunoscut-o.

Pentru suferințele multe încercate într'o viață de zbucium și dureri, Dumnezeu să-i facă parte de cereasca mângâiere!

Notă Oficială.

Nr. 6395 Sc. 1933.

Consiliul Central Bisericesc din București, ne aduce la cunoștință următoarele:

„Înalt Prea Sfințitul Mitropolit al Ardealului cu adresa Nr. 11402/1933 ne aduce la cunoștință, că în tipografia Arhidiecezană a acelei Sfinte Mitropolii s'au tipărit trei lucrări deosebit de importante:

1. „Ortodoxia“ de S. Bulgakoff, tradusă de N. Grosu, prețul broșat 120 Lei, legat 150 Lei;

2. „Tânărul, ție-ți zic scoală-te“ îndemnuri creștinești pentru tineretul de azi, de D. Făgărășanu, prețul 60 Lei, și

3. „Epicleza euharistică“ temeinica lucrare a pr. profesor Nicolae Popoviciu, prețul broșat 150 Lei, legat 180 Lei.

Recomandându-ni-le I. P. S. Mitropolit al Ardealului ne arată, că aceste cărți sunt de mare folos pentru tot clerul din întreaga Biserică noastră și sunt întru tot potrivite pentru întărirea dreptei noastre credințe, pentru luminarea iubitei noastre preoțimi din tot cuprinsul țării și pentru sporirea devotamentului ei.

Aducându-Vă acestea la cunoștință, vă rugăm P. S. să binevoiți a dispune recomandarea acestei cărți pentru a fi procurate de către bibliotecile parohiale din eparhia P. S. Voastre spre a fi la îndemâna P. C. Preoți și a altor cititori“.

Ceeace se comunica Onoratei Preoțimi eparhiale cu îndrumarea de a căuta să între în posesia acestor cărți fie pentru uz personal fie pe seama bibliotecilor parohiale.

Caransebeș în 4 Ianuarie 1934.

Președintele consiliului eparhial

Andrei Ghidiu

consilier eparhial, protopresbiter.

Societatea Națională de Cruce Roșie a Româiei
filiala Caransebeș.

CONVOACARE.

În conformitate cu art. 26 din Regulament, se aduce la cunoștința membrilor filialei Crucea Roșie Caransebeș, că Adunarea Generală va avea loc în ziua de **21 Ianuarie 1934, ora 5 p. m.** în sala Direcțiunii Gimnaziului de fete din loc.

Dacă la prima Adunare Generală nu se vor întruni membrii în numărul recerut de Regulament a doua Adunare Generală se va ține la 28 Ianuarie 1934.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea Adunării.
2. Darea de seamă a Comitetului pentru 1933.
3. Cetirea situației financiare, precum și a procesului verbal al Censorilor.
4. Descărcarea Comitetului filialei de gestiune pe anul 1933.
5. Diverse.

Caransebeș, la 12 Ianuarie 1934.

Prezidentă E. Neamțiu

Secretară M. Călțun

Aviz.

Aduc la cunoștință Onoratei preoțimi, că am preluat

Cafeneaua și restaurantul „CENTRAL“

unde se servesc cele
mai bune **mâncări**
și **vinuri** pe lângă
PREȚURI EFTINE!

Cu toată stima:

MARTIN SZABÓ
RESTAURATOR.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cultul bisericei noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
cu grosul și cu bucată.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou. Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

■ Legătorie proprie. ■